

Megyeri K. Imre

TÖRTÉNELEM 2.0.

Avagy: cetlik a palackból

TARTALOM

I. rész

Jaj, és a lecsó? /Majd később./

– Szóval így néz ki a paradigma-probléma – 12

II. rész

Fehér hazugságok

Történelmi igazságtalanságosság..... 21

III. rész

Hőseink

Mi megtehetjük – megtehetjük, hogy képeket cserélünk a dicsőség falán. 58

IV. rész

Tovább

Istenkeresőben 80

V. rész

Einstein rémálma

Az ember a történelemben..... 91

VI. rész

A világ matematikája 108

VII. rész

„Száz stadiont! Ezeret!” /Petőfi Sándor/.....144

VIII. rész

Spekuláljunk

Robinson a négyzeten..... 159

IX. rész

„Minden jegy ablak mellé szól a New Shepard űrhajón” /hír/.....182

X. rész

Egy kis káosz

A káosz rendezett, csak a rendezőelv nem mindig ismert.....200

XI. rész

„Who’s afraid of Wirginia Wolf”

– avagy: „Ki a tö..m az az az Arthur J. Finkelstein?” 216

I. RÉSZ

JAJ, ÉS A LECSÓ? /MAJD KÉSŐBB./ – SZÓVAL ÍGY NÉZ KI A PARADIGMA- PROBLÉMA –

Olyan tételezések, amiket minden további nélkül elfogadunk, azaz: nem kételkedünk igazság tartalmukban. Mint ahogy eddig sem kételkedtünk. /Ezek a paradigmák. Kicsit olyanok, mint a „hit”./

De miért kell nekem leszámolni azokkal a paradigmákkal? Ne mondjam, mióta tanítok történelmet /is/, és ne mondjam, hányféle iskolatípusban. /Kevés maradt ki./ Gyilkos „evidenciák” darálják be itthon az agyakat, miközben amarra, „idegenben” már másként szemlélik a világot. A munkásmozgalmi evidenciákat kitöröltük, jobb nem lett. A szemlélet maradt, a történelem pedig elszáguhd mellettünk.

Muszáj leírni /s van, amit egyébként már bő tíz évvel ezelőtt is le kellett volna, és azóta többször is/.

Most már megemlíthetem az „Új Selyemút” felvetéséhez, amit a kínaiak „eszkálnának” jelentős magyar közreműködéssel: a bizonyos „rég” Selyemút miatt lett Európa külkereskedelmi mérlege negatív. Emiatt fogyott ki Európa a nemesfémből – és végül is emiatt indultak el a felfedezők közvetlen utat keresni „Kínába”. /Akkoriban elég sok olyasmi is Kínát jelentette, ami nem kínai termék volt, így a fűszerek zöme is./ Azért ne kenjünk mindent a muszlimokra /Konstantinápoly elfoglalása 1453-ban/. Most már

nincs elfekvő földrész, és Kína elég erős ahhoz, hogy gyarmatosítani tudnánk.

/És ők?/

A történelem olyan, mint a Rómeó és Júlia. Amikor a két fiatal egymásra talál, és Lőrinc barát összeadja őket, gondoljuk, hogy kész, ennyi. Hapiend, most kéne abbahagyni.

De nem! A cselekmény feltartóztathatatlanul halad a végkifejlet felé – fölösleges okoskodásokkal, félreértésekkel, szándékos keresztbetevésekkel, emberi kisstílúségekkel – mint a színházon kívül is – a halálig, míg rá nem döbbenünk a helyes megoldásra.

Utólag.

(Lehet, hogy Shakespeare magyar volt?) – Nehogy komolyan vedd!!

Psz! Na, és mi az igazság? Tanárként: ha egy csínytevő kölkök azzal kezdte, hogy „tanbá’, az az igazság, hogy...” – általában félbeszakítottam: engem nem az igazság érdekel, hanem az, hogy mi történt...

Azért a három pont, mert mindjárt folytatom. Csak az Ön közbevetésének hagyok helyet és időt: „És az igazság? Tényleg nem érdekes?”

Mint például – ha már említettem a Rómeó és Júliát: jóformán nincs olyan szereplője a tragédiának, akit a jelenlegi törvények értelmében ne lehetne „végrehajthatóan” lecsukni. Tanítjuk – és nem elrettentésül. Hála Istennek.

Ez az igazság – vagy mi az igazság?

Háát igen. Mára eljutottunk odáig – és nem csak a történelem körében –, hogy az igazság népmesei motívummá vált.